

19 Νοεμβρίου, 1993

[ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΠΟΛΑΚΗΣ ΣΑΡΡΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗ,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΚΑΙ/ Ή ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 373/92)

Διοικητική Πράξη — Βεβαιωτική — Χαρακτηριστικά — Είναι εκτελεστή παρά την εμμόνη της Διοίκησης σε προηγούμενη απόφαση, εφόσον εκδίδεται μετά από νέα έρευνα των πραγματικών περιστατικών της υπόθεσης.

5

Με την προσφυγή τους αυτή, οι αιτητές προσέβαλαν την απόφαση των καθ' ων η αίτηση, με την οποία απέρριψαν αίτημα για επανεξέταση της απόφασής τους για επιβολή πρόσθετου φόρου και δήλωσαν την εμμόνη τους στην αρχική τους απόφαση.

10

Το Ανώτατο Δικαστήριο απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε:

15

Βεβαιωτική είναι η πράξη που χωρίς επανεξέταση του θέματος, επιβεβαιώνει προηγούμενη πράξη η απόφαση διοικητικής αρχή ή οργάνου, δηλαδή βεβαιώνει την εμμόνη της Διοίκησης στην προηγούμενη της απόφαση. Τέτοια πράξη δεν είναι εκτελεστή και έτσι ούτε προσβλητή με προσφυγή. Μπορεί εντούτοις μία βεβαιωτική πράξη να είναι εκτελεστή και προσβλητή όταν επιβεβαιώνει προηγούμενη πράξη, μετά από διεξαγωγή νέας έρευνας στο θέμα. Αν όμως η επανεξέταση και νέα έρευνα, αφορά μόνο τη νομική πτυχή του θέματος, τότε η βεβαιωτική πράξη δεν καθίσταται εκτελεστή.

20

25

Στην επιστολή τους ημερ. 28.2.92, με την οποία οι αιτητές αρ. 2 ζητούσαν επανεξέταση της υπόθεσης και επιστροφή του πρόσθετου

φόρου, δεν έθεταν οποιαδήποτε νέα γεγονότα ή στοιχεία με βάση τα οποία να γίνετο επανεξέταση της υπόθεσης. Ούτε όμως το περιεχόμενο της επιστολής των καθ' ων η αίτηση ημερ. 12.3.92, καταδεικνύει ότι έγινε οποιαδήποτε επανεξέταση του θέματος. Απλώς δίδεται μία πληροφόρηση και επεξήγηση των νομικών αρχών και των Νόμων που εφαρμόζονται στην περίπτωση και η επιστολή καταλήγει στην απόρριψη του αιτήματος για επιστροφή του πρόσθετου ποσού, είναι δηλαδή στην ουσία δήλωση εμμονής στην αρχική απόφαση για επιβολή του πρόσθετου φόρου. Εκτελεστική διοικητική πράξη ήταν η επιβολή του πρόσθετου φόρου στις 17.2.92, εναντίον της οποίας ουδεμία προσφυγή κατεχωρήθη εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Kolokasides v. Republic (1965) 3 C.L.R. 542,

Cyprus Flour Mills Co. Ltd and Another v. Republic (1968) 3 C.L.R. 12, 20

Δημοκρατία ν. Χατζηπαντελή (1989) 3 Α.Α.Δ. 961,

Economides v. Republic (1980) 3 C.L.R. 219,

Gabbiano Overseas Ltd v. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 1343, 25

Πάρπας ν. Δημοκρατίας (1991) 4 Α.Α.Δ. 4049,

Pieri v. Republic (1983) 3 C.L.R. 1054, 30

Papasavvas v. Electricity Authority of Cyprus (1986) 3 C.L.R. 2194,

Zivlas v. Municipality of Paphos (1975) 3 C.L.R. 349,

Λευκαρίτη ν. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 529, 35

Assad v. Republic (1984) 3 C.L.R. 1529,

Director of the Department of Customs and Excise v. Grecian Hotel Enterprises Limited (1985) 1 C.L.R. 476, 40

Παύλου ν. Γενικού Εισαγγελέα (1991) 4 Α.Α.Δ. 3393.

Προσφυγή.

5 Προσφυγή εναντίον της απόφασης των καθ' ων η αίτηση με την οποία απορρίφθηκε αίτηση των αιτητών αρ. 2 για αναθεώρηση απόφασής τους με την οποία υποχρέωσαν τους αιτητές αρ. 2 σε πληρωμή πρόσθετου φόρου κατανάλωσης.

A. Σ. Αγγελίδης, για τους Αιτητές.

10 Λ. Καουτζιάνη, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

15 ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ.: Ο αιτητής αρ.1 αγόρασε ένα αυτοκίνητο Mercedes - Benz 300 SE από τους αιτητές αρ.2. Οι αιτητές αρ.2 που είναι εισαγωγείς και αντιπρόσωποι των αυτοκινήτων αυτών στην Κύπρο, στις 13.2.92 κατέθεσαν στο Τελωνείο τα σχετικά έγγραφα για εκτελωνισμό του αυτοκινήτου, τα οποία εγκρίθηκαν και σφραγίστηκαν από το Τελωνείο την ίδια μέρα. Στις 14.2.92 οι 20 αιτητές αρ.2 πλήρωσαν την απαιτούμενη φορολογία σύμφωνα με τα όσα η Τελωνειακή Αρχή ενέκρινε ως απαιτούμενα την προηγούμενη μέρα.

25 Στις 14.2.92 δημοσιεύτηκε ο Τροποποιητικός Νόμος 11/92, Περί Τελωνειακών Δασμών και Φόρων Καταναλώσεως, αυξάνοντας τον πρόσθετο φόρο για οχήματα πέραν των 2500 cc σε 50% από 40%. Στις 17.2.92 το Τελωνείο Λεμεσού υποχρέωσε τους αιτητές αρ.2 σε πληρωμή επιπρόσθετου ποσού £2.541,55 ως πρόσθετου φόρου κατανάλωσης με βάση το Νόμο 11/92. Ο αιτητής πλήρωσε το επιπρόσθετο αυτό ποσό υπό διαμαρτυρία στις 17.2.92. Ακολούθως με επιστολή του προς το Διευθυντή του Τελωνείου ημερ. 28.2.92 (Παράρτημα 3 στην Ένσταση) ζητούσε την αναθεώρηση της πιο πάνω απόφασης και την επιστροφή του επιβληθέντα πρόσθετου φόρου.

35 Οι καθ' ων η αίτηση, με απαντητική τους επιστολή ημερ. 12.3.92, η οποία παρατίθεται πιο κάτω, απέρριψαν το αίτημα των αιτητών αρ.2 και στις 5.5.92 οι αιτητές κατεχώρησαν την παρούσα προσφυγή ζητώντας (α) δήλωση του Δικαστηρίου ότι η απόφαση των καθ' ων η αίτηση για πρόσθετο φόρο είναι άκυρη και 40 (β) δήλωση ότι η απόφαση ημερ. 12.3.92, που περιέχεται στην πιο πάνω επιστολή για αναθεώρηση της απόφασης και επιστροφή του επιβληθέντα πρόσθετου φόρου είναι άκυρη και χωρίς νομικό αποτέλεσμα.

Με την Ένστασή τους οι καθ' ων η αίτηση προβάλλουν προδικαστική ένσταση, ισχυριζόμενοι ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αποτελεί, μέσα στην έννοια του άρθρου 146 του Συντάγματος, εκτελεστή διοικητική πράξη, γιατί είναι απλώς πληροφοριακής και επιβεβαιωτικής φύσης. Ως εκ τούτου λαμβάνοντας υπόψη ότι η εκτελεστή πράξη ήταν η επιβολή της επιπρόσθετης φορολογίας, ισχυρίζονται ότι έχει παρέλθει και η προθεσμία των 75 ημερών που καθορίζει η παράγρ.3 του άρθρου 146.

5

Θα προχωρήσω σε πρώτο στάδιο να εξετάσω την προδικαστική ένσταση των καθ' ων η αίτηση, γιατί, αν αυτή γίνει αποδεκτή τότε δε θα χρειαστεί να ασχοληθώ με την ουσία της υπόθεσης. Το περιεχόμενο της επιστολής των καθ' ων η αίτηση ημερ. 12.3.92 είναι το πιο κάτω:

10

"Αναφέρομαι στην επιστολή σας με ημερομηνία 28 Φεβρουαρίου 1992, στην οποία εγείρεται θέμα επιστροφής δασμού κατανάλωσης που καταβλήθηκε στις 17 Φεβρουαρίου 1992, για τον τελωνισμό αριθμού αυτοκινήτων σύμφωνα με τις πρόνοιες του Νόμου 11 του 1992, και επιθυμώ να σας πληροφορήσω τα εξής:

15

20

(α) Είναι γεγονός ότι το άρθρο 8 του περί Τελωνειακών Δασμών και Φόρων Καταναλώσεως Νόμου δεν κάμνει ειδική πρόβλεψη για το χρόνο τελωνισμού των εισαγομένων εμπορευμάτων. Παρά ταύτα όμως το άρθρο 2(1) ερμηνεύει τον "τελωνισμόν εισαγομένων εμπορευμάτων ως την προσαγωγήν διασαφήσεων μετά των αναγκαίων εγγράφων, των καθορισμένων υπό των εκάστοτε εν ισχύει τελωνειακών Νόμων, την καταβολήν των αναλογούντων τοις εμπορεύμασι Τελωνειακών δασμών και φόρων καταναλώσεως και την απομάκρυνσιν αυτών εκ του τελωνειακού ελέγχου".

25

30

(β) Οι φόροι καταναλώσεως όπως και οποιαδήποτε άλλη μορφή φορολογίας εκτός από τους εισαγωγικούς δασμούς, εφαρμόζονται σύμφωνα με το άρθρο 24 του Συντάγματος και το άρθρο 7 του περί Ερμηνείας Νόμου Κεφ.1 από την ημερομηνία της δημοσίευσής του σχετικού Νόμου. Κατά συνέπεια έχοντας υπόψη ότι ο τελωνισμός του αυτοκινήτου δεν είχε συμπληρωθεί όταν δημοσιεύθηκε ο τροποποιητικός Νόμος αρ.11/1992 η είσπραξη φόρων καταναλώσεως βάσει των προνοιών του, ήτο όχι μόνον νόμιμη αλλά και επιτακτική.

35

40

(γ) Αναφορικά με το συμπέρασμά σας ότι το άρθρο 30(3)(α)

του περί Τελωνείων και Φόρων Καταναλώσεως Νόμου αρ.82 του 1967 θα πρέπει να ερμηνευθεί με τρόπο που να καλύψει και τους φόρους καταναλώσεως σ' ό,τι αφορά το χρονικό σημείο καθορισμού του ισχύοντα συντελεστή πιστεύω ότι τέτοια ερμηνεία είναι αβάσιμη δεδομένου ότι το άρθρον αυτό αναφέρεται στους εισαγωγικούς δασμούς που επιβάλλονται από το άρθρο 3 του περί Τελωνειακών Δασμών και Φόρων Καταναλώσεως Νόμου, ενώ για τους φόρους καταναλώσεως εφαρμόζεται το άρθρο 8 του ιδίου Νόμου.

10 Ενόψει των πιο πάνω το αίτημά σας για επιστροφή του επιπρόσθετου ποσού που έχετε καταβάλει δεν είναι δυνατό να ικανοποιηθεί."

15 Είναι νομολογημένο ότι η γενική αρχή του Διοικητικού Δικαίου ότι για να είναι αντικείμενο προσφυγής μια διοικητική πράξη πρέπει να είναι εκτελεστή αποτελεί βασική αρχή του που εμπεριέχεται στο Άρθρο 146. (Δείτε *Kolokassides v. The Republic of Cyprus* (1965) 3 C.L.R. 542, *Κυπριακά Αλευροποιεία Από και Άλλος v. Δημοκρατίας* (1968) 3 Α.Α.Δ. 12 και *Κυπριακή Δημοκρατία v. Χατζηπαντελή* (1989) 3 Α.Α.Δ. 961. Έτσι, η πράξη πρέπει να είναι πράξη μέσω της οποίας η βούληση του διοικητικού οργάνου που την εκδίδει γίνεται γνωστή σε δεδομένο θέμα και που σκοπό έχει την παραγωγή μιας έννομης κατάστασης που αφορά τον επηρεαζόμενο πολίτη και που συνεπάγεται την εκτέλεση και εφαρμογή της με διοικητικά μέσα. Με άλλα λόγια, κύριο στοιχείο της είναι η δημιουργία εννόμου αποτελέσματος με το οποίο δημιουργείται, τροποποιείται ή καταργείται μία νομική κατάσταση, δηλαδή ένα δικαίωμα ή συμφέρον ή μία υποχρέωση διοικητικού χαρακτήρα μεταξύ των διοικουμένων. Έτσι, δεν είναι εκτελεστές πράξεις βεβαιωτικές προηγούμενης απόφασης ή πράξεις και αποφάσεις που περιέχουν πληροφορίες. (*Economides v. Republic* (1980) 3 C.L.R. 219 στη σελ.223, *Gabbiano Overseas Ltd v. Κυπριακής Δημοκρατίας* (1990) 3 Α.Α.Δ. 1343 και *Στέλιος Πάρπας v. Δημοκρατίας* (1991) 4 Α.Α.Δ. 4049.)

40 Βεβαιωτική είναι η πράξη που χωρίς επανεξέταση του θέματος επιβεβαιώνει προηγούμενη πράξη ή απόφαση διοικητικής αρχής ή οργάνου, δηλαδή βεβαιώνει την εμμονή της Διοίκησης στην προηγούμενη της απόφαση. Τέτοια πράξη δεν είναι εκτελεστή και έτσι ούτε προσβλητή με προσφυγή. Μπορεί εντούτοις μία βεβαιωτική πράξη να είναι εκτελεστή και προσβλητή όταν επιβεβαιώνει προηγούμενη πράξη μετά από διεξαγωγή νέας έρευνας στο θέμα. (*Pieri v. Republic* (1983) 3 C.L.R. 1054). Αν όμως η επανεξέ-

ταση και νέα έρευνα αφορά μόνο τη νομική πτυχή του θέματος τότε η βεβαιωτική πράξη δεν καθίσταται εκτελεστή. (*Papasavvas v. Electricity Authority of Cyprus* (1986) 3 C.L.R. 2194). Έτσι, στην υπόθεση *Zivlas v. Municipality of Paphos* (1975) 3 C.L.R. 349, η άρνηση της Διοίκησης να ανακαλέσει προηγούμενη της εκτελεστή πράξη που αποφασίστηκε χωρίς νέα έρευνα, θεωρήθηκε ότι ήταν πράξη βεβαιωτική.

5

Κάτω από το φως των πιο πάνω νομικών αρχών έχω εξετάσει το περιεχόμενο της σχετικής επιστολής ημερ. 12.3.92 σε συνάρτηση με τα γεγονότα της υπόθεσης και έχω καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η απόφαση που περιέχεται στην επιστολή αυτή είναι πληροφοριακής και βεβαιωτικής φύσης και ως εκ τούτου δεν επιδέχεται προσφυγής.

10

15

Στην επιστολή τους ημερ. 28.2.92, με την οποία οι αιτητές αρ.2 ζητούσαν επανεξέταση της υπόθεσης και επιστροφή του πρόσθετου φόρου, δεν έθεταν οποιαδήποτε νέα γεγονότα ή στοιχεία (δέστε *Δέσπω Λευκαρίτη v. Κυπριακής Δημοκρατίας* (1990) 3 Α.Α.Δ. 529 και *Assad v. Republic* (1984) 3 C.L.R. 1529) με βάση τα οποία να εγίνετο επανεξέταση της υπόθεσης. Ούτε όμως το περιεχόμενο της επιστολής των καθ' ων η αίτηση ημερ. 12.3.92 καταδεικνύει ότι έγινε οποιαδήποτε επανεξέταση του θέματος. Απλώς δίδεται μία πληροφόρηση και επεξήγηση των νομικών αρχών και των Νόμων που εφαρμόζονται στην περίπτωση και η επιστολή καταλήγει στην απόρριψη του αιτήματος για επιστροφή του πρόσθετου ποσού, είναι δηλαδή στην ουσία δήλωση εμμονής στην αρχική απόφαση για επιβολή του πρόσθετου φόρου. Εκτελεστή διοικητική πράξη ήταν η επιβολή του πρόσθετου φόρου στις 17.2.92 (δέστε *The Director of the Department of Customs and Excise v. Grecian Hotel Enterprises Limited* (1985) 1 C.L.R. 476 στη σελ.481 και *Παύλου v. Γενικού Εισαγγελέα της Δημοκρατίας κ.ά.* (1991) 4 Α.Α.Δ. 3393 στη σελ. 3405), εναντίον της οποίας ουδεμία προσφυγή κατεχωρήθη εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας.

20

25

30

35

Σαν συνέπεια των πιο πάνω η προσφυγή απορρίπτεται. Δεν εκδίδεται διάταγμα για έξοδα.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

40